

XVII

Изведнажъ дѣцата прѣкратиха игритѣ си, развикаха се и се наизправиха. Всички гледаха въ една и сѣща посока. Радуловъ и Райна станаха. Учителката извика уплашено и закри очитѣ си съ ржка. Долу ставаше нѣщо страшно. Конетѣ на една кола бѣха се подплашили и бѣсно прѣпускаха. Едри и черни като смола, силнитѣ животни летѣха съ всички сили, колата подирѣ тѣхъ трещѣше, подскачаше, губѣше се въ облаци отъ прахъ, люлѣеше се ту на една, ту на друга страна, готова всѣка минута или да се обърне или да се разтроши на парчета. Вжтрѣ имаше нѣкакъвъ човѣкъ. Изпусналъ юздитѣ, изплашенъ, изгубилъ всѣка надежда да спре обезумѣлитѣ животни, той бѣше се присвилъ на кжлбо, държеше се съ двѣ ржцѣ за сандѣка и задавено викаше за помощъ. Хора нѣмаше наоколо. Радуловъ и дѣцата бѣха далечъ. Конетѣ продължаваха да прѣпускатъ все тъй лудо, но не излизаха отъ пѣтя, за щастие, равенъ и безопасенъ. Но наблизо имаше завой. Тамъ пѣтятъ ставаше много тѣсенъ, при това, отъ едната му страна имаше отвѣсенъ яръ, дълбокъ долъ—отъ другата. Неудържимо и стремглаво, привлечани сѣкашъ отъ гибелната сила на всѣка пропастъ, конетѣ летѣха право къмъ това опасно мѣсто. Ужасътъ изправяше коситѣ на главата. Едно голѣмо и страшно нещастие бѣше неизбежно и близко.

Но тамъ се показа нѣкакъвъ селянинъ. Никой досега не бѣше го забѣлѣзалъ. Той бѣше високъ човѣкъ, крачеше широко, ризата му ярко се бѣлѣеше надъ кръста и на едното му рамо бѣше прѣметната абата му. Трѣсъкътъ на колата и виковетѣ като че го изненадаха, той се спрѣ и се обърна. Колата идѣше право къмъ него. Една минута той остана изправенъ и неподвиженъ на мѣстото си, послѣ сне абата си, спусна се срѣщу конетѣ и замахна съ нея. Уплашенитѣ животни продължа-